

MÁMOU S HUMOREM

Mámou s humorem

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Jana Bitalová

Mámou s humorem – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MÁMOU S HUMOREM

Jana Bítalová

● ■ pointa

Pro všechny milující rodiče...

Těhotenství

JEŠTĚ PŘED
TÝDNEM JSEM
SE DO TOHO
VEŠLA!

Mám meeting! S potomstvem...

V dobách své rané puberty a ještě poměrně dlouho po nich jsem tvrdila, že děti jsou sice roztomilá záležitost, ale svou životní dráhu vidím v něčem jiném. Představovala jsem si sebe sama jako super úspěšnou manažerku čehokoliv, která v luxusních šatech a botách, za jaké by se nestyděla ani Sarah Jessica Parker, dobíhá letadlo, protože se zdržela na meetingu s někým ohromě důležitým.

A pak přišel zlom...

Situace se změnila a už jsem si uměla představit, jak kolem mě pobíhá nějaké to potomstvo. Chtěla jsem se stát ženou, která naservíruje rodině večeři o třech chodech, bude dokonale oděná i učesaná a na rtech jí bude pohrávat zářivý úsměv ve stylu stepfordských paniček. Ve vzduchu ale stále visel jeden problém.

Ano, byla jsem ochotná v průběhu devíti měsíců několikanásobně zvětšit svůj objem, vstávat v noci, krmit, přebalovat a tak dál, ale rozhodně jsem nebyla ochotná podstoupit ono známé „protlačit grapefruit prostorem pro malou mandarinku“. Čekala jsem tedy, až medicína vynalezne přijatelný způsob, jak dostat robě z mého těla, s přesvědčením, že dokud se tak nestane, nebudu se do rozšiřování rodiny pouštět.

A pak přišel druhý zlom...

Bylo to tady! Na ultrazvuku se objevilo malé cosi. Od lékaře jsem odcházela s nadšením, v šoku a oděvem od pasu dolů zcela naruby. Co se týkalo příchodu malého človíčka na svět, pořád se to zdálo dost daleko, a tak jsem si nedělala starosti. Až do osmého měsíce, kdy mi došlo,

že to přijde. A brzy. Nezbývalo než doufat, že se vědci už skutečně dají do poctivé práce a vymyslí porodní metodu, kterou si užijeme víc než rodinný výlet. Bylo léto, a tak jsem se mohla uklidňovat tím, že okurková sezóna přinese své plody.

Dny plynuly a po titulcích hlásajících *Zážitkové porody již od září 2014!* nebylo ani vidu, ani slechu. Pochopila jsem, že mě čeká to, co jiné ženy. Bylo to mrzuté, ale ať už se později na porodním sále dělo cokoliv, stálo to za to.

A tak se ze mě jednoho říjnového dne stala máma. Bez bot od Manola Blahnika, bez večerí o třech chodech, mnohdy v domácím úboru a bez jakéhokoliv účesu, ale s oním zářivým úsměvem! Aspoň většinou.

Těhotenství je období, kdy jsou na vás všichni hodní, nemusíte řešit ploché břicho do plavek, muž k vám s dojetím vzhlíží jako k bohyni plodnosti, která ho obdaruje dědicem/dědičkou, a když náhodou máte nějaký ten malý přehnaný výlev kladných či záporných emocí, každý si řekne: „To je v pořádku, ona není hysterická, ale těhotná.“ Když jsem měla za sebou pátý měsíc této výjimečné životní etapy, rozhodla jsem se, že je načase začít se trochu víc hýbat. Musím přiznat, že jsem měla jisté obavy, jelikož u pohybových aktivit vypadám velice hloupě. A v tomhle směru jsem skutečně nezklamala.

Ve studiu jsem vešla do malého sálu, kde už na míčích sedělo asi patnáct žen, samé budoucí maminky. To jsem sice i já, ale moje tělo na to podle ohlasů druhých stále příliš nevypadá. No nevím... každopádně mi ve volnějším tílku přišlo, že si zbylé účastnice s krásně kulatými bříšky pomyslely: „Co ta tady dělá? Asi ji jen bolí záda!“ Takže hned na začátek depka z nedostatečného objemu, na což asi budu za pár týdnů vzpomínat s ironickým šklebem, až se budu stěží zvedat z gauče.

Prvních deset minut hopsání jsem si říkala, že je to docela fajn, jen pohled na zrcadlovou stěnu mě příliš netěšil. Po chvílce jsem začala pochybovat, že se to budoucímu potomkovi může líbit. Zvažovala jsem, jestli by nebylo od věci mu tam před příští lekcí poslat kinedryl.

Třikrát jsem se málem zřítila z míče. Kvůli laku na nehtech, jehož oprýskáním jsem si byla naprosto jistá, mi bylo stydno si sundávat ponožky, takže jsem se trochu

klouzala. Zajímavé, že ostatním se to evidentně nesmekalo, ať už v ponožkách, nebo bez nich.

Uznala jsem, že za dámu holt budu jindy, a ponožky si sundala... a klouzalo mi to stejně. Paní, co předcvičovala, nám ukázala jakési posilovací cviky. Byla jsem přesvědčená, že tohle bych nezvládla ani v normálním stavu, natož v jiném. Rudla jsem. Kolabovala. Nenáviděla jsem tu ženskou, které se to mluvilo, když měla 40 kilo i s postelí a útroby jí neobýval malý tvor.

Po lekci jsme si měly pohladit břicho, abychom pochválily mimčo, že cvičilo s námi. No neumím si představit, že by to bylo jinak... navíc se mnou cvičily hlavně hormony.

„Přijdete příště?“ zeptala se mě paní na recepci.

„Ano!“ odpověděla jsem v záchvatu endorfinového koktejlu a bylo mi jasné, že mě tam už nikdy nikdo neuvidí.

25. týden

Měním se v obtloustlého lenochoda?

„Miláčku, ty jsi větší než ráno,“ spokojeně prohlásil muž, když včera přišel z práce. Byť v jeho slovech zněla pýcha ze společného díla, které již za tři měsíce přijde na svět, lehce mě znepokojil. Pravda, při zvedání z gauče nebo během otáčení se v posteli sem tam pohekávat, ale že bych už byla v té etapě, kdy si těhotná žena přijde jako obtloustlý lenochod?

Jisté skutečnosti všedních dní by tomu napovídaly...

Ráno

Dlouze se přemlouvám, abych vůbec vstala. Uvažuji o tom, zda rčení „Těhotenství není nemoc.“ není jen výmyslem bezdětných ženštin. Nakonec z té postele musím, protože drobek ve mně se rozhodl zabrat si co nejvíce místa, a tak jistou místnost navštěvuji zhruba stokrát denně..., navíc s tím, že zachce-li se, už před pěti minutami bylo skoro pozdě. Sprinty přes celý byt, při nichž připomínám splašeného hrocha, jsou proto na denním pořádku.

Pokud je úterý nebo čtvrtek, odebíráám se do práce. Jednou jsme šli s mužem na vlak pěšky. Poté, co viděl, že svižný pohyb po ránu ze mě činí funicí lokomotivu, jezdíme zásadně autem.

Dopoledne a odpoledne

Je červenec, takže vedro, vedro, vedro... doma i v kanceláři... všude samé vedro. V obýváku sedím polonahá,

v práci s ohledem na kolegy raději oděna v lehkých šatech.

V záchvatu hnízdění ukuchtím jako vzorná hospodyňka nějakou tu večeři. Obvykle je jedním z chodů vývar nebo jiná polévka, protože na nich de facto přežívám už několik měsíců. Chutím neporučíš..., a tak muž může jenom hádat, jestli jsem schválně uvařila jen půlku hrnce, nebo jsem byla schopná tu druhou pohltit dřív, než přišel.

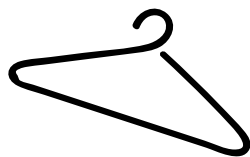
Večer

Uléhám na gauč a zpytuji svědomí, kolik jsem toho chtěla stihnout a opět jaksi nestihla. Na druhou stranu, na doděláním rozháčkovaného medvídka mám ještě tři měsíce, odepsat na oněch dvacet e-mailů půjde i jindy... a vůbec, zítra je taky den!

Noc

Snažím se usnout, čemuž ale brání vedle ležící vášnivý... čtenář, který je zabraný do Příručky pro tatínky. Asi na dvacátou větu v řadě, která začíná slovy: „Věděla jsi, že...“, „Představ si...“ nebo „To je zajímavý...“, už odpovídám jenom vrčením. Každopádně jsem mu vděčná za to, že aspoň jeden z nás bude teoreticky připraven.

Na rozdíl od muže, který po dočtení napínavé kapitoly s názvem *Jak přebalit novorozence* spokojeně usne, mě čeká dobrodružství v podobě čtyř až šesti výletů na onu místnost, během nichž sem tam potkám ledničku lákající mě k sobě jako antická Siréna... potvora!

Být těhotná je sice krásná životní etapa, ale objevuje se při ní řada problematických situací. Jednou z nejhorších je ta, která by se dala nazvat *Nemám co na sebe*. Každý kousek oblečení, jenž vám třeba ještě před týdnem seděl nebo jste se do něj alespoň po 10minutovém boji nasoukaly, se sráží před očima. Věci nošené před těhotenstvím se vám vysmívají z ramínek a vy jen doufáte, že jednou opět nastane jejich chvíle.

Každopádně, každé vystrčení nosu z domova znamená trápení se před otevřenou skříní. Jakmile u nás doma zazní: „Jdu se oblíknout,“ muž se odebere na gauč a mlčí, aby nevyvolal bouři větší, než jaká nutně musí nastat. Na svém poměrně bezpečném stanovišti se tváří, jako by v místnosti vůbec nebyl, ba jako by se raději snad ani nenarodil. K této taktice se uchýlil po několika marných pokusech uchláchnout mě humorem i vážnou řečí o tom, jak moc mi to sluší. Neosvědčilo se ani jedno, a tak raději tiše doufá, že se přece jen obléknu dřív, než bude pozdě kamkoliv chodit.

Do ložnice odbíhám plná entuziasmu. Konečně mám příležitost se trochu víc vyparádit, ať každý vidí, jak mi ta tvorba nového života svědčí. Po první minutě ale zaznamenávám drobné potíže. Když už zkouším třetí triko, které po přetáhnutí přes břicho praská ve švech, načež vyšponování nevydrží a vylétne mi pod prsa, sem tam vzduch pročísne jadrnější slůvko.

Po pěti minutách už vzduchem lítá oblečení i dosti peprná slova. Po sedmi je oděvy mláceno o zem. Skříň je

vyhazováním složeného oblečení vyprázdněna a následně opět naplněna vhazováním zmuchlanin. Prohlašuji, že se na to můžu vykašlat a nikam nejdu.

Sedím na hromadě rozházených svršků a přemáhám pláč. Muž nahlédne jen škvírkou v pootevřených dveřích a chce se na něco zeptat, když však vidí scénérii doplněnou mým nenávisným pohledem, opět se vrátí ke své taktice. Omlouvám se nenarozenému dítěti, že se objevilo v lůně hysterky, a zpod sebe vytahuju cokoliv, co mi přijde pod ruku. Ve zmačkaných šatech, co mi břicho zvedá téměř nad zadek, vyzvedávám v obýváku muže, který už raději ani nenavazuje oční kontakt. Odcházíme a míříme do prvního obchodu s oblečením, kde si kupuju něco, do čeho se za týden zase nenarvu.

16 věcí, které vás naučí jedině těhotenství

Ne nadarmo se těhotenství říká jiný stav, skutečně jím je. Po obvykle náročnějším prvním trimestru přichází krásné období, kdy je člověku dobře a může si užívat pohyby mimča i úsměvy všech okolo, kteří na vás hledí jako na porcelánovou panenku, u níž hrozí, že se při prudším pohybu rozpadne na tisíc kousků. Tedy hlavně v případě blízkých. Druhou skupinou lidí jsou tací, co mají pocit, že „když se kdysi rodilo na poli během sklízení brambor“, mohla byste klidně jít kopat válečné zákopy nebo zdolávat osmitisícovku.

Na tohle a mnohé další věci přijdete, až když nosíte pod srdcem malého človíčka. Sepsala jsem 16 z nich...

1. Fakt, že se do šatů vaší původní velikosti nacpete, znamená, že se z nich zase samy dostanete. Doporučení: Mít po ruce nůžky nebo číslo na hasiče.

2. Na počátku se objeví noví nepřátelé... hlavními zástupci jsou lidé v městské hromadné dopravě a lednička...

Uvedený domácí spotřebič vydává nechutný pach (stejně jako mnozí cestující v MHD), jež nikdo jiný než některé těhotné ženy necítí.

3. Dobrou zprávou je, že z řady nepřátel se postupem času stanou nejlepší kamarádi. Osobně ledničku cca od pátého měsíce miluji tak, že ji někdy navštěvuji i v noci

4. Klidně můžete sestavit podrobný plánec veřejných

toalet... Případně míst, kam se dá zaběhnout ve stavu nouze.

5. Řada lidí si o vás myslí, že jste mimo... A často opravdu jste.

6. V lepším případě se pletou a mimo nejste... Jen přemýšlíte o důležitějších věcech, jako například zda vyzkoušet látkové pleny, či nikoliv. Pokud to jde, snažte se je pochopit, holt mají potřebu zabývat se nesmysly, třeba finančními ciframi na firemní poradě (Pche! Nevědí, co jsou to starosti!).

7. Funíte po pár krocích. Není divu, vaše plíce jsou utlačovány.

8. Nenávidíte kohokoliv v MHD, kdo vás nepustí sednout. Ovšem... máte přece svoji důstojnost... a tak ladně (asi jako buldozer) vlajete kolem tyče a tváříte se, že jste naprosto v pohodě (byť nemůžete dýchat, chce se vám na záchod a modlíte se, abyste už byly v cíli, protože těžiště vašeho těla se nachází nezvykle jinde, takže vyrovnávání jízdy je náročnější než kdy dřív).

9. Chce se vám brečet i u reklamy na prací prášek, protože ta paní se tak upřímně raduje, že má čisté prádlo... Anebo, jako mně, nechce a přijdete si divně, protože by se vám práč chtít mělo. Takže brečíte kvůli tomu.

10. Lidé se vám snaží sahat na břicho. Dodnes jsem nepochopila proč!

11. Pokud vám také nejprve naroste hrudní výbava, přijďte si neodolatelná... Dokud její velikost nepředčí břicho.

12. Marketing vás miluje! Stačí dát na obyčejný bylinkový čaj obrázek těhotenského břicha a má vás v hrsti!
13. Dostaví se záchvat hnězdění a domácích prací. Může být i nebezpečný... při manuální nezručnosti se háček při háčkování dostává velice blízko očí.
14. Tváříte se, že maminkovské weby jsou pro vás úplnou neznámou. Děláte kyselé obličejy při vyslovování slov jako eMimino, a přece se tam občas podíváte, abyste porovnaly svoje zkušenosti s ostatními... ani nevíte jak, náhle z vás je stálá uživatelka.
15. Přesvědčíte sama sebe, že čokoláda nebo jiné sladkosti obsahují celou plejádu vitamínů, minerálů, esenciálních mastných kyselin, stopových prvků, vlákniny a nula procent tuku a cukru.
16. Změníte literární výběr. Najednou se vám na stolu válí knihy o početí, těhotenství a mateřství. Obvykle se ani do jedné nepodíváte, ale máte je, takže jste už teď báječná matka, co nenechává nic náhodě.